

krater vilde kræve, at de forskellige Goder, vi opnaede gennem Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, skulde lovfæstes. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at vi har aldrig krævet noget saadant. Alene 8 Timers Dagen har vi krævet gennemført ved Lov; derudover har vi ikke krævet, at Samfundet skulde lovfæste, hvad vi opnaede. Men jeg vil gerne oplyse det ærede Medlem om — det lader til, at han er uvidende i saa Henseende —, at Arbejderne ved forskellige Lejligheder igennem deres Lønforhandlinger har gennemført Sundhedsforanstaltninger indenfor de paa-gældende Virksomheder i meget stor Udstrækning, og at disse Bestemmelser senere er blevet lovfæstet eller i hvert Fald lagt til Grund ved Lovgivningen paa dette Omraade; dette er sket, uden at vi har krævet det, men selvfølgelig har vi støttet saadanne Lovforslag, naar de kom frem. Det er saaledes blevet Brug, at naar vi har opnaaet et Gode paa dette Omraade, er Lovgivningsmagten traadt til og har lovfæstet det. Dette synes man altsaa ikke at ville gøre paa Arbejdstidens Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann var inde paa de ulovlige Strejker. Jeg er aldeles sikker paa, at det ærede Medlem misbilligede hver eneste af disse ulovlige Strejker. Nu derimod vil han, efter nøje og moden Overvejelse, være med til at billige noget, som er ganske sidestillet med disse ulovlige Strejker, nemlig at bryde sit Ord. Det er det, der er det ejendommelige.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard skal jeg bemærke, at jeg har ikke draget Studenterforeningens Puncgilder ind i Diskussionen her. Æren derfor tilkommer det ærede Medlem Hr. Sundbo, der senest hengav sig til den Beskæftigelse, der kaldes at køre med tomt Returgods, i hvis Bulder han synes at behage sig; jeg skal ikke følge ham videre paa den Transportvej.

Til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard skal jeg kun sige, at vi vil ikke som Parti søge bort fra 8 Timers Dagen, det er ganske ungtigt. Det Spørgsmaal vil vi overlade til Afgørelse mellem Organisationerne. Jeg kan i øvrigt henholde mig til, hvad jeg tidligere har sagt om det Spørgsmaal.

Fraenkel: Jeg maa vende mig til det ærede Medlem Hr. Sundbo, som har kaldt paa mig under denne Diskussion. Jeg vil

ikke paastaa, jeg gør det med megen Fornejelse, for det ærede Medlem talte med en Suffisance, der ikke stod i noget som helst Forhold til den Underbygning, der bar den, og det ærede Medlem anvendte en Argumentation, som gik ud paa at kaste alle Ulykker, alle Laster i Skødet paa den Side, der er ham modsat. I Grunden kunde man se bort fra disse Ting; men da de stadig kommer igen hos det ærede Medlem i hans Diskussioner, turde det maaske være rigtigt en og anden Gang at henlede hans Opmærksomhed paa, at man skal ikke kaste med Sten, naar man selv bor i et Glashus. Saaledes f. Eks. med Hensyn til disse Knippelmiddage, i hvilke Overklassen altid skal svømme. Jeg maa nu sige, at nogle af de værste Knippelmiddage, jeg har været med til, har været arrangerede netop af Socialdemokrater, og der er intet Menneske, der har været sammen med Socialdemokrater ved festlige Lejligheder, uden at de ved, at Socialdemokraterne hylder det Princip, som de en Gang i den Grad knæsatte, at de gjorde det til et helt Valgprogram: Man skal spise, medens Maden staar paa Bordet. Jeg har ganske vist ogsaa en Gang set dem svigte det Princip, den Gang der var dækket op for dem, saa de kunde have indført den socialdemokratiske Stat, om de havde villet, den Gang de mødte i Flertal med de Radikale, saaledes at Socialdemokraterne havde det overvejende Flertal indenfor Sammenslutningen. Da stod Maden paa Bordet, men da syntes de at være mætte. Hvem der ikke spiste, det var Socialdemokraterne, tværtimod hævdede de de Radikale op og lod dem anrette Maden i Bevidsthed om, at de selv ikke vilde komme til at lide Nød, hvad de heller ikke kom til.

Der er talt om Embedsmændene og deres Medvirken som stemmegivende Medlemmer ved saadanne Lejligheder som her. Jeg maa sige, at jeg er imod, at de indtager en saadan Stilling. Embedsmændene er nødvendige ved saadanne Lejligheder, fordi de sidder inde med en Del teknisk Viden, som vi andre ikke kan have, og de maa altsaa være til Tjeneste med denne Viden; men at give dem Stemmeret er jeg imod. Det forekommer mig, at man derigennem i nogen Grad forflygtiger den Adskillelse, som dog alle Statsretslærere holder paa, der skal være imellem den udøvende og den lovgivende Magt. Embedsmændene vil i Regelen — eller vil vistnok altid — stemme saadan, som det i Øjeblikket siddende Ministerium ønsker, det skal stemmes; og skal det være Tilfældet, holder jeg i Grunden mere af blankt Bord,